

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

**„Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.”
II. Korinthusi lev. 4.16**

Szeretettel köszöntöm lapunk olvasóit. Október hónap a reformáció hónapja.

Mit ünneplünk a reformációban? Most a tételes felsorolás helyett hadd írjak csak ennyit: a megújulást! Az élet rendjéhez hozzátartozik, hogy minden egyszer megöregszik, megcsontosodik, megfárad és kiüresedik. Minden, még az egyház is!

A középkorban a keresztyénség nem állt másból, mint kiüresedett, sokszor babonás félelmekkel és istentelen szokásokkal megterhelt vallásosságból. Meg kellett hát a reformátoroknak újulniuk belülről: a szívükben, a lelkükben, hogy aztán a válást is megújíthassák. Nem valami egészen újat akartak ők - olyat, ami még eddig senkinek nem jutott eszébe -, hanem egyszerűen csak a réges-régen elfeledett gyökerekhez szerettek volna visszatérni. Re-formálni akarták a keresztyén hitet méghozzá a Szentírás tanítása szerint.

A keresztyénségnek szüksége van a szüntelen megújulásra (semper reformanda) – mondták ki, hogy ízetlen sóvá ne váljon!

A reformáció hónapja bennünket is kérdez: mit jelent számunkra a keresztyén hit? Régi hagyományokat? Tartalom nélküli vallásgyakorlást? Megszokásokból táplálkozó istentiszteletre járást? A zsoltárok megszólalása által a régmúlt gyerekkor felidézését?

Tiszteletre méltó dolgok ezek, szinte kivétel nélkül mind – mégis, ha csak ennyi, akkor a mi szívünk is reformációra, belső megújulásra szorul, mert keresztyénnek lenni ennél sokkal több és sokkal csodálatosabb dolog.

Lapunkban láthatunk egy képet egy régi, öreg, roskadozó parasztházról, mellette pedig egy gyönyörűen megszépült parasztház büszkélkedik. Mondanom sem kell, e két ház ugyanaz, csak a második túl van a re-formáción. Nem túlzok a keresztyén hit belső megújulása még ennél is több életet hoz az életünkbe.

A keresztyén hit középpontjában Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus áll. Az Ő megismerése, a vele való kapcsolat fantasztikusan kitágítja e földi élet dimenzióit. Ajtót nyit a mennyország minden lelki gazdagságára, erejére és dicsőségére. A mi békénk mulandó, a mi erőnk véges, a mi szeretetünk könnyen szertefoszlik. De aki Jézus Krisztussal él, tudja: Ő meg tud és meg akar újítani minden körülményünk között.

Isten a vele való életet ajándékként szánja mindannyiunknak. Ne törődjünk hát bele a megízetlenedésbe, hanem keressük a belső megújulást a Jézus Krisztussal való kapcsolatban.

Faragó Csaba lelkipásztor

Református reformáció

Megőriztük a Hitvallást, s az Igét századokon át, tisztán és híven. De csak könyvekbe zárva! – mert szívüktől nyelve, szelleme már-már idegen. Nem éljük, amit vallunk (mint az ősök) utunkban a Lélek már nem vezet. Bár mindnyájunk közös célja a Béke, de utána a Pénz s az Élvezet. Üresedik a templom, nincs imádság, asztalnál, ágyban, üzemben, mezőn. Isten népére nem ismerhet immár bennünk a világ. Rosszul áll a pőr: vádjait szaporítja ellenünk sok millió „Minőségi Ellenőr”. Úszunk az árral, számunkra is sorra ezrével nőnek az uborkafák, s kapaszkodunk, mert nagy erővel vonz a fősvény, úrhatnám kispolgáriság. A múlthoz képest hol van a minőség? Hiába van papíron igazunk, hiába mondjuk tisztán az Igét, ha a cáfolata sokszor mi vagyunk!

Bizony, bizony a „Semper reformari” ideje jött el, s elsősorban ránk! Nem szekta, „izmus”, Róma most a kérdés: bennünk lobbanjon újra fel a Láng, a szent láng, ami őseinkben égett, mitől sok fásult szív tüzet fogott s áldozva szolgálták a hazát és a népet, szerények, tiszták voltak s boldogok. Itt az idő, hogy a Lélek vezessen s azt tegyük, mit az Úr ma ránk kiró: nekünk kell újjászületnünk, úgy lesz csak majd református reformáció!

Bódis János
1973

Valóban reformátusok vagyunk?

Reformáció ünnepéhez közeledve, szeretnénk a címben feltett kérdés kapcsán elgondolkod(tat)ni és – legalább dióhéjban – őszinte választ adni.

A református megnevezés – hasonlóan az evangélikushoz – mára üres szóvá lett sokak számára. Nem olyan jel többé, melynek egyértelmű az útmutatása. Egyesek Kálvinra vagy a Heidelbergi Kátéra hivatkoznak, s pont az ellenkezőjét gondolják. Ez a folyamat nem tegnap kezdődött, hanem egy hosszú, elhibázott fejlődés eredménye, amikor egyházunkban nyilvánvalóvá lett, hogy a református név teljesen leértékelődött. Ahhoz, hogy eredeti értelmében fogjuk fel a református megnevezést, szükségünk van ma egy kicsit bővebb kifejtésre. Ez egyáltalán nem felesleges és talán nem is lehetetlen vállalkozás gyülekezeti lapunk hátsólapján.

A református szó azt jelenti: visszaalakított, megújított. De **minek a megújítására gondolkunk e szó hallatán?**

Az itt használt „megújított” szó nem vonatkozik egyéni élményre, melynek következtében valaki „újjá, más emberré” lesz. Tudjuk, hogy Kálvin maga is átélt hasonlót, mégpedig a hirtelen bekövetkezett megtérést. Mint kiemelkedő reformátor, mértékadó befolyást gyakorolt a későbbi korokra, sokan igyekeztek is követni tanításait. Ennek alapján gondolhatják némelyek, hogy a „református” szó azokat jelöli, akik elfogadták a Kálvin megtérési élményében született gondolkodást, akaratot és érzést. Ennek a nézetnek az értelmezése szerint a „református” szó egy bizonyos embertípust jelölne. Az ilyen tipizálást, mint tévedést vissza kell utasítanunk.

Amennyire nem jelent a „református” szó egyfajta embertípust, olyannyira nem azonosítható az egyetlen koreszmével sem. Vannak, akik e szó hallatán arra a világnézetre és életérzésre gondolnak, ami a XVI. században Kálvin Genfjében keletkezett s onnan kiindulva más helyekre, országokra is áterjedt. Ezt a világnézetet szokás kálvinizmusnak nevezni. Hollandiában még ma is lehet érezni valamit abból, hogy a kálvinizmusnak megvolt a maga komoly befolyása, hisz ami egykoron Genfben történt, az az élet egészét hatása alá vonta. A „református” szó azonban nem azokat a változásokat jelöli, melyek Genfben annak idején állami és kulturális tekintetben végbementek.

Az a **megújulás**, ami a reformátoroknak volt a szívügye, **az egyházat vette célba**. Tehát: az egyház a megújítás tárgya, amiről a refor-

mátus szó is bizonyosságot tesz. Kevesen tudják, hogy a lutheránusok a reformáció éveiben kísérletet tettek arra, hogy a „református” megjelölést kizárólag saját gyülekezeteik számára tartsák

fenn. Gyülekezeteiket úgy is jelölték meg, mint „igazából reformált” közösségeket, szemben a kálvinistákkal, akik – szerintük – ezt a megjelölést jogtalanul akarták kisajátítani. Tanulságos az is nekünk, reformátusoknak, hogy ez a megjelölés nem valamiféle „cégtabla”. Az 1577. évi evangélikus hitvallási irat, a Konkordia találó megfogalmazásával: a „református” tehát **a pápaságtól megszabadított és megújított egyházat** jelöli.

Írásomat három, e témához kapcsolódó ihletett gondolattal, Kálvin-idézettel zárom, melyek önvallomások is egyben:

„Miután a pápaság babonáiba nagyon bele voltam merülve, nehéz volt engem ebben megingatni. **Isten** azonban, **megtérés által, engedelmességre bírta szívemet...** Miután már némileg megismertem és megízleltem az igaz kegyességet, ellenállhatatlanul lángolt bennem a vágy, hogy e kegyességben gyarapodjam.”

„Ha érdekeimet, viszonyaimat tartottam volna szemem előtt, sohasem léptem volna ki a római egyházból.”

„Minél jobban pillantottam lelkembe, annál nagyobb volt lelkiismeretemnek nyugtalansága, úgy, hogy számomra enyhületet csak a felejtés tudott adni. Számomra más út nem volt, csak ez: felejtésben keresni vigaszt. Ekkor merült fel a tanoknak új formája, mely **a keresztyén hitigazságokat minden salaktól megtisztítva, eredeti tisztaságába visszaállítja**. A reám özönlő világosság fényénél láttam, éreztem, hogy mily piszokban voltam... szinte éreztem az örök halált. Legsürgősebb teendőmnek tekintettem, hogy – habár nem minden sóhajtás és könnyek nélkül – elítéljem előbbi életemet és új életet kezdjek... a Te utadra térjek, Uram.”

Mindezek alapján magunk is felmérhetjük: mennyiben vagyunk reformátusok s mennyiben nem. Az ilyen önvizsgálatra – egyénileg, családdal, gyülekezetiileg egyaránt – újból és újból szükségünk van.

-i -r

Keresztury Dezső: Hiányod

Pattanó íj, hajlékony mozdulat:
nyitott szemmel is látom arcodat;
lehunytt pillám héjában, igen, itt
tudom pupillád villanásait;
némaságod szól, nem a tompa vágy,
hangod nő, szélbe szórja bár magát,
ha futsz, nyomod nem nyeli el a távol,
visszatérsz, csillagok kék vadonából.

Lehet, hogy nem férünk egy bőrbe ketten,
Élünk pörögve mindig sebesebben,
Ahogy az ős-Nap túlsűrűlve roppant
feszültséggel a Mindenségbe robbant,
s ahogy az Úrt az örvénylő parányok,
magányom benépesíti hiányod.

"ŐBENNE VAN A MI MEGVÁLTÁSUNK..." (Ef 1. 7.)

Szeretett gyülekezet! Az Úr 2010-ik esztendejének harminckilencedik vasárnapján (október 3-án) a Jelenések könyvéből szólt hozzánk Isten igéje, a 2. rész első hét verséből.

Méltatás, ugyanakkor figyelmeztetés is van ezekben a versekben. Az Úr Jézus Krisztusnak ez a figyelemfelhívása, mely az Efezusi gyülekezeten keresztül nekünk, ma élő keresztyéneknek is szól, egyre aktuálisabb és egyre sürgetőbb. Hiszen ezekben a versekben arról beszél az Úr Jézus egyik legodaadóbb, legállhatatosabb gyülekezetének, hogy tudja és méltányolja az Ő nevéért tett fáradozásait, de azt is tudja, hogy az "eredőtől", az "első szeretettől" már elszakadtak ezek a derék keresztyének. Megy ugyan a munkálkodás monoton, gépies, kötelességtudó módon, de hiányzik mögüle a szív. A szív, melynek minden dobbanása ugyanazt az elmondhatatlan örömet, szabadságot, végtelenséget lüktette ... nincs meg. És itt oly szelíden int az Úr Jézus: "Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki..." (Jel 2. 5.) Feldereng bennem egy gyönyörű tó képe, mely erdővel borított domboldalak ölén csillog, mint a drágakő.

Köréje gyűlnek a népek, tábort vernek és élnek boldogan. Egy reggelre kelve azt veszik észre, hogy tükrén nem szikrázik már oly vakítón a nap, és a szellő-borzos hullámok is lusták és koszosak. Belenyugszanak ebbe a "gyengébb minőségbe"?...Vagy kitisztítják a medret, melyen keresztül a tiszta forrás táplálja a tavat, de hordalék zárja el az útját? Jézus válasza egyértelmű és biztató: "...térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet..." (Jel. 2. 5.) Tisztítsuk ki hát a forrás medrét, (ki-ki küzdjön meg a maga hordalékával) hogy hadd zúduljon töretlen erővel az éltet adó víz, az örökké való szeretet! Ámen.

Horváth Csaba

A Dunaharaszti Református Egyházközség Építő Kövek Alapítvány megalakulásáról

A lélekszámban napról – napra gyarapodó gyülekezetünkben hála Istennek egyre pezsgőbb és sokrétűbb élet folyik. A Istentiszteleteken és Biblia – órákon túl, baba – mama kör, házaspár körök működnek, rendszeresek az ifjúsági foglalkozások. Évenként megszervezzük a gyülekezeti tábort, a gyermektáborokat és a hittanos tábort. Ezek a rendezvények, események színvonalas megtartásához, illetve életben tartásához szükséges anyagi források biztosításához újabb lehetőséget keres az egyházközségünk presbitériuma.

A napi gyülekezeti élet eseményei mellett még egy nagy cél lebeg mindannyiunk szeme előtt: Az új Templom felépítéséhez szükséges anyagi javak előteremtése. Ezen feladatok anyagi feltételeinek minél jobb megteremtése érdekében alapítványt hoztunk létre Építő Kövek Alapítvány néven.

Az alapító okirat az alapítvány céljait az alábbiakban határozta meg:

- Dunaharaszti és vonzáskörzetében élő református lakosság hitéleti és bibliai ismereteinek gyarapítása, a gyermekek és ifjak valláserkölcsei nevelésének elősegítése templomi foglalkozások, gyermek és ifjúsági bibliai-és hittanórák, táborok szervezése és lebonyolítása, családok keresztyén nevelése,
- az igehirdetés és a gyülekezeti élet tárgyi feltételeinek biztosítása
- a szociálisan rászorulóknak segítése, különös tekintettel a gyermeket nevelő családokra és az idős korúakra.
- az egyházközség testvérgyülekezeteivel való kapcsolattartás elősegítése.

- templom/gyülekezeti ház/lelkészlakás építése – a szükséges berendezési tárgyakat és tartozékokat is beleértve – a fenti tevékenységek végzésére alkalmas, saját tulajdonú helyiségek kialakítása érdekében.

Az alapítványt közhasznú alapítványként a bíróság 2010. július 21. napján jogerősen bejegyezte. Az alapítvány kuratóriumát az alábbi testvérek alkotják: Vargáné Rácz Erika kuratóriumi elnök, Dr. Palicska-Simon Krisztina kuratóriumi tag, Beregi András kuratóriumi tag, Kemény Mátyás kuratóriumi tag, Nagy András kuratóriumi tag.

Alapítványunk megalakulása után néhány nappal átélhettük az első adomány megérkezésének jóleső érzését.: a BRAMAC Kft. a Taksonyi Parókia felújításához 250 m2 tető megépítéséhez szükséges cserépkészletet biztosított 405 150 Ft értékben. Isten áldását kívánjuk az adományozók életére és munkájára.

Kérjük azon testvéreket, és minden jóindulatú embert, akinek módjában áll támogassa alapítványunk céljainak megvalósulását. Ezt megtehetik az Uni Credit Banknál vezetett 10918001-00000098-43990019 bankszámlánkra történő befizetéssel. Készpénz adományokkal kapcsolatban további információért keressék kuratóriumunk bármelyik tagját.

Támogatásukat előre is köszönjük.

Az alapítvány kuratóriuma.

Az Úr csodásan munkálkodik - a taksonyi parókia vásárlás története szemelvényekben

2008. október 8., késő este van, végre haza érkezem egy szép, és élményekben gazdag hétvégéről. Vendégszolgálaton voltam egyik kedves barátom gyülekezetében. Ha vele találkozom, valami mindig történik velem-bennem. Most is egy egészen új gondolat járja át a szívem. Kiszállok az autóból, nyitom a kaput és közben kavarnak bennem a gondolatok:

„Taksonyban kellene egy parókiát vásárolnunk! Nem jó, hogy a dunaharaszti gyülekezet mozgalmas életének árnyékában a taksonyi missziónk háttérbe szorul. A taksonyi gyülekezetet azért bízta ránk az Úr Isten, hogy támogassuk és segítsük mindaddig, míg saját lábán meg nem állhat. Ha a beosztott lelkészünk oda-költözhetne, már a jelenléte is tovább lendíthetné a közösségi életüket.

De hát honnan lenne erre pénzünk? Dunaharaszti-ban templomot akarunk építeni, ez messze felülmúlja a haraszti gyülekezet anyagi erejét. A taksonyi gyülekezet pedig még nem elég erős egy ekkora teher hordozására. Ráadásul gazdasági válság van!

Igen, de a világ egy centiméternyit sem haladt volna előre, ha soha nem látott volna maga előtt célt! Kell a látás! Kell a vízió! Kell, hogy legyenek perspektíváink!”

Így cikáztak bennem az érvek és ellenérvek, s közben meg is érkeztem szeretett családom körébe.

Néhány hét telt el még csak azóta, hogy taksonyi ügyeinket egészen új szemszögből láttam. Nem nagyon akartam erről beszélni senkivel, mert biztosan megmosolygott volna. Semmi pénzünk nem volt a taksonyi parókiavásárlásra, így ez mások számára csak álmodozásnak tűnhetett volna. Egy valakinek azonban nagyon is érdekelt a véleménye. Dr. Nagy Sándor a Dunamelléki Református Egyházkerület főgondnoka és emellett a zsinatnak világi elnöke volt ebben az időben. Taksonyban református napokat szerveztünk, és vendégként meghívtuk őt is. Így hát, természetesen kerestem a lehetőséget, hogy erről a gondolatról beszéljünk. Ő nem tartotta lehetetlennek, hogy az egyházkerület támogatását adja egy ilyen célra. Ekkoriban azonban éppen az egyházi választások előtt álltunk, úgyhogy a kérdés nem volt időszerű.

Ezt követően már nem hetek, hanem hónapok teltek el. 2009. szeptemberében Mátraházán Takaró András esperes úr nekiszögezte a kérdést a jelenlévő lelképásztoroknak: melyik gyülekezethez tartozik olyan szórvány, ami saját istentiszteleti helyiséggel rendelkezik és minden jel arra mutat, hogy hosszú távon önállóan is megállhassa a helyét? Jelentkeztünk néhányan, de néhány mondat után kiderült, hogy az egyházmegyénkben egyetlen más olyan település sincs, ahol a gyülekezeti élet annyi reménységre adna okot, mint Taksonyban! Ő arra kért, hazaérve írjam le egy levélben mindazt, ami magára a településre és a gyülekezeti életre jellemző.

„Isten útjai kifürkészhetetlenek” - mosolyogtam magamban. „Az én szívemre odahelyez egy gondolatot, most pedig az esperes úron keresztül tálcán kínálja a lehetőséget, hogy egy hivatalos kérelmet is megfogalmazzak a püspök úr felé.”

Hazaérkezve elkezdtem hát írni arról, hányan élnek Taksonyban, hányan járnak istentiszteletre, hittanórákra, házi bibliaórákra, ifjúsági órákra, házaskörökre, majd pedig rátértem arra a „látásra” amit az Úr Isten a szívemre helyezett: *„Ha lenne helyben lakó lelképásztor, akkor minden bizonnyal gyorsabban épülhetne a közösségi életünk.”*

A levél elkészült, s vártam a visszajelzést, de egyelőre nem történt semmi. Később kiderült: még több konkrétum kell és írjam le azt is, mennyi pénzt kérnénk. Leültem hát beszélgetni a taksonyi gyülekezetünk tagjaival, elmondtam nekik mindent töviről hegyire, kérdeztem őket: mennyit kérjünk? Ők azt mondták: inkább többet, mint kevesebbet, általában úgyis kevesebbet adnak mindenütt. Én 5 millió forintba gondoltam, de ennek a megbeszélésnek a hatására elhagytam minden szerénységemet és egy nagy levegőt véve leírtam: 11 millió forintot kérünk támogatásként.

Mindez márciusban történt, s ezután ismét hónapok teltek el. A levélre konkrét válasz nem érkezett, csak újabb és újabb feladatot kaptam, mit kell még elkészítenem. Így hát kezdtem megerősödni abban a

hitben, hogy ebből a végén nem lesz semmi. Érthető is, hiszen a gazdasági válság és a kormány megszorító intézkedései a református egyházat is erősen érintették. Hát persze, hogy nincs pénz még az ilyen fontos dolgokra sem! Arra kértem gyülekezetünk tagjait is, hogy imádkozzanak ezért az ügyünkért, de ne éljék bele túlzottan magukat abban, hogy mi bármit is kapni fogunk.

2010. februárja: a dunamelléki református egyházkerület gazdasági bizottsága 12 millió forintot szavazott meg a taksonyi parókiavásárlás céljára! „Mennyit? – gondoltam. Tizenkétfélmilliót??? De hát én az 5 milliót is soknak tartottam kérem, a 11 milliót pedig egyenesen szemtelenségnek gondoltam. Ők meg - gazdasági válság ide vagy oda - még 1 millióval ezt meg is toldják!” Ráadásul az egyházmegyénk is gyűjtést indított és ehhez még plusz 1 millió forintot adományozott!

Így hát másfél évre azután, hogy az Úr Isten a szívemre helyezte a parókia vásárlás gondolatát, íme, a semmiből 13 millió forintunk lett! „**Az Úr Isten csodálatosan munkálkodik.**” Nemcsak célokat ad, hanem utána azok megvalósulását is munkálja, s minden szükségességet kirendel. Eddig is átélhettem már ezt, de ilyen nagy fába és ilyen lehetetlen helyzetbe még nemigen vágtuk bele a fejszénket.

Később házi bibliaórát tartottunk Taksonyban. Egyik kedves gyülekezeti tagunk elmondta, hogy itt az utcájában van egy eladó ház. Az ára pont megfelelné, nézzem meg! Csak néhány nap múlva tudtam sort keríteni a háznézésnek, de egyből lelkesedtem. „*Ez nagyon szép, ez nagyon jó! Ennél jobb nem is kell!*” És máris hívtam a kirakott telefonszámot: érdekelne a házuk. A válasz így szólt: már valakivel elkezdtek tárgyalni, hívjam őket egy hét múlva: ha nem sikerül megalkudniuk, akkor beszélhetünk a dologról.

Bosszankodtam magamban, miért nem jöttem előbb? De aztán az Úr Isten kezébe tettem az ügyet: „Istenem, Te tudod melyik lesz a mi házuk. Nekünk ez is tökéletesen megfelelne. De ha nem ez lesz, az sem olyan nagy baj, mert akkor biztosan még ennél is jobbat készítesz.” De hol is lesz az?

A gyülekezet is a szívén hordta már a parókia vásárlás ügyét. Jobbak voltunk, mint az ingatlan közvetítők. Volt, hogy az ingatlan irodában én tájékoztattam az értékesítő munkatársat bizonyos változásokról. Így

hát nem csoda, ha magunk akadunk rá a Széchenyi u. 41. szám alatti parasztházra, amit hosszas mérlegelés és számíttatás után meg is vásároltunk. Immár nemcsak pénzünk van, hanem egy több éve nem lakott régi parasztházunk is. Egyesek leromlott, bontásra megérett épületnek látták, de egynéhányan sok fantáziát láttunk benne. Csak a pénzünkből kellett ki-jöjjünk.

A taksonyi ismerősi körünkből kerestünk vállalkozókat, remélve a segítőkészséget, a jóindulatot és kedvezőbb árat.

Majd elkezdődött a felújítás, s mi ismét csodákat láthattunk, mert bizony sose gondoltuk volna, hogy a taksonyi gyülekezetet annyi jóindulatú és segítőkész ember veszi körül, mint ahányan a segítségünkre siettek. A teljesség igénye nélkül: ki a kisépület felújítását, ki a párkányok beszerzését, ki a tetőfelújítás munkadíját, ki a faanyagok beszerzését, ki a tetőbontást, ki az autóbeállítót, ki a konyhabútor készítését vállalta. Én pedig csak álltam sokadmagammal és csodálkoztam, mert az Úr Isten bizony csodálatosan munkálkodik.

De mit ér a parókia, ha üres? Mert oda nem „csak” lelkipásztor kell, hanem **odavaló** lelkész. Isten azonban nemcsak parókiáról gondoskodott, hanem Stefán Attila tiszteletes úr személyében egy olyan lelkipásztorról, aki mind szolgálataival, mind a munkákban való élen járásával bizonyította rátermettségét. Így az Úr Isten nemcsak egy szép parókiáról, hanem lakóról is gondoskodott. Az Úr csodálatosan munkálkodik. S az Ő csodáinak még itt nincs vége: kíváncsian várom a folytatást!

Legyen ez a személyes kis tudósítás bátorítás úgy a taksonyi gyülekezetnek lelki továbbépülésében, mint a dunaharaszti gyülekezetnek a nagy álmunk: a templom építésének megvalósításában!

November 14-én délután hálaadó istentisztelet keretében szeretnénk majd az új parókiát felszentelni. Szeretettel várunk erre mindenkit.

Faragó Csaba lelkipásztor

REFORMÁTUS PÁRHUZAMOK?

Korábbi számainkban beszámoltunk a 2009. május 22-i debreceni eseményekről, az egységes **Magyar Református Egyház** meg- ill. újjáalakulásáról, az alábbiakban pedig közre adjuk dr. Békefy Lajos református lelkipásztor, újságíró, felelős szerkesztő írását, mely az új református világközösség, a **Református Egyházak Világközössége** létrejöttének körülményeit tekinti át.

„Ha azt mondom, május 22., erről minden reformátusnak, de sok nem reformátusnak vagy kárpát-medencei magyarnak – éppen a médiák révén is – rögtön beugrik, hogy az egységes Magyar Református Egyház (alkotmányjogi) születésnapja ez.

Ha azt mondom, 2010. június 18-28. Grand Rapids, Michigan, USA - akkor már alig akad közöttünk, akinek erre beugrana bármi is a fejében, netán a szívében. Pedig legalább ilyen jelentőségű eseményre került sor a világ reformátussága életében, amikor több évtizedes, nem egyszer fájdalmas ütközést is felmutató megosztottság után egyesül a világ reformátussága egyetlen nagy felekezeti családdá. Mi lenne ez más, hogy is lehetne ezt nevezni másként, mint a Szentlélek hatalmas konvergáló, összetartó erőmegnyilvánulása? És hogy ne lehetne látni, hogy a két egységesülésben valóban a hatalmas mennyei erők történelmi megnyilatkozásának lehetünk tanúi? Minden fájó előzmény ellenére: Trianon és 2004. december 5 mélységes szomorúsága, a Református Világszövetség és a Református Ökumenikus Tanács évtizedeken át tartó külön utassága ellenére, a 20. századi nemzeti és egyéni sorstragédiák, könnyek és vér által jelzett nemzeti és nemzetközi drámák ellenére a 21. század elején új pünkösdi erőmegnyilvánulásnak vagyunk átélői a Kárpát-medencében és a református világcsaládban. Igen, végre Szentháromságos Istenünk kegyelmes jóvoltából valami különös csoda töltheti be lelkünket, egyházainkat, gyülekezeteinket. És nem csak az Alkotmányt aláíró 9 kárpát-medencei és amerikai magyar református közösségét, hanem a mintegy 80 millió, nemzeti egyházakban élőkét is. Hiszen a minden emberi határon és megosztottságon felülemelkedő, ám ezek között is millióknak erőt, összetartó lelket és egymásra gondolatot ajándékozó Szentlélek csodájának lehetünk megélői és továbbadói. Nem véletlen, hanem Szentlélek-csoda, hogy a megalakult Magyar Református Egyház május 22-i jelmondata ez: „Krisztus a jövő, együtt követjük Őt”. Az sem véletlen, hanem Istenünk előre látó időzítése, hogy a megalakuló új református világközösség, a Református Egyházak Világközössége alakuló ülésének jelmondata meg ez: „A Lélek egysége a béke kötelékében” (Ef 4,3). Milyen egyháztörténelmi egybeesések! Ezek csak a Szentlélek egyesítő erejének erőterében szülehetnek meg. Pedig, pedig mennyi erőfeszítés történt arra, hogy a dolgok ne alakuljanak így! Mennyi félremagyarázás, belemagyarázás, rosszindulat előzte meg május 22-t. Sandaságok, máig ható megosztó politikai reflexek és még sok minden más. De Isten Lelke tiszta és egyértelmű választ adott. És érdekes, szinte kivételes módon, ezt még Moszkvában (meg Genfben és talán a Vatikánban) is jól értették! I. Kyrill pátriárka, minden orosz ortodox lelki vezetője akart és tudott is május 22-re küldött üzenetében reménységgel és pozitívan

fogalmazni: „Őszintén remélem, hogy az Önök együttes erőfeszítése újabb erőt ad a keresztyének közötti párbeszédnek”. És a köztársasági elnök is meglátta benne azt, aminek Isten Lelke a mai nemzedékek vágyának beteljesüléseként az alkotmányozó zsinatot szánta, hiszen Sólyom László fogalmazása szerint a magyar igazolvány bevezetése óta nem történt hasonló horderejű lépés.

És persze a megalakuló új református világközösség útját sem kísérte csak egyetértés. Önmagában az a tény, hogy a hidegháborús időkben az ateista és kommunista világrendszerrel még egyházi szinten sem akart semmiféle közösséget vállalni a Református Ökumenikus Tanács, s a falak és a szögesdrótok leomlása után 20 évvel mégis elkezdtek másként gondolkodni, ez is a Szentlélek csodája. Meg az is, hogy a magyar-ajkú reformátusságban és teológiában, hogy ne mondjam oktatásban, az ökumené című tantárgyban évtizedeken át agyonhallgatott másik református nemzetközi közösségről ma már lassanként elkezdünk beszélni, mert hallgatni már nem illő, ez sem kisebb csoda, mint az előbbi jó néhány. És ha még azt is hozzáveszem, hogy a megalakuló új református világcsalád legfontosabb feladatai közé sorolta a következőket: *a református identitás, teológia és közösség ápolása, a keresztyén egység előmozdítása világ- és nemzeti szinten, a gazdasági igazságosság segítése, a spirituális megújulás minden eszközzel történő szolgálata, a református vezetői stílus továbbfejlesztése, a misszió erőteljessé tétele, valamint a béke és a megbékélés munkálása. Nos, ezek olyan célok, amelyekben a legteljesebb összhangban lehetünk a Szentlélek vezetésével, és sok milliónyi református testvérünkkel.*

Nem kétséges, hogy a magyar református alkotmányozó zsinat célkitűzései már nem csak párhuzamot mutatnak, hanem konvergenciát is, azaz összetartást, sőt az egységesülő szándékot, akaratot, hitet és reményt jelzik a nagyobb testvér, a református világközösség szándékaival. Hadd idézzem ennek alátámasztására a 22-i magyar református Alkotmányt:

- *Egyházunk tagja minden keresztyén, aki a magyar református egyházhoz tartozónak vallja magát, éljen bárhol a világban, és legyen magyar vagy más anyanyelvű.*
- *Egyházunk a csatlakozó részegyházak zsinati közössége, amely törvényt alkot és megnyilatkozik mindazokban a kérdésekben, melyekre a részegyházak legmagasabb szintű testületei felhatalmazták.*
- *Egyházunk alkotmánya biztosítja és szabályozza a Kárpát-medencén kívüli magyar református egyházak csatlakozását is...*
- *Belső szervezeti rendszerük kialakításában a részegyházak önállóak és függetlenek. Kivételt képeznek*

ez alól mindazon kérdések, amelyek a közös alkotmányba vagy közös szabályzásra tartoznak.

Hisszük, hogy ha Őt követjük, a megbékélés eszközei lehetünk minden körülmények között. Hisszük, hogy a magyar reformátusság összefogása Jézus Krisztus egyetemes egyházának egységét és hiteles bizonygatótételét szolgálja, melynek mindnyájan tagjai vagyunk.

Igen, Isten Szentlelke korszakos mennyei erőhatásának, hatóerejének vagyunk nem csak tanúi, hanem átélői, s lehetünk hasznos munkásai a Kárpát-medencében, meg a nagyvilágban is. S ez már nem pusztán református párhuzamok létezését jelzi, amelyről bárki kárörvendve azt mondhatná: ezek is csak a végtelenben találkoznak majd egymással, hanem ennél sokkal-sokkal többet! Összefutó, egybetartó, találkozó és egyesülő mennyei erőnyalábok

építő, megújító sodrásában élhetünk, s ez nem kevés! A magyar reformátusság és világ reformátusságának jelmondata így szervesen hangolódhat össze lelkünkben új, erős inspirációvá:

„Krisztus a jövő – a Lélek egységben és a békeség kötelékében követjük Őt!”

Bárcsak minél többen meghallanak a maguk nyelvén, és a maguk lelki háza tájékán, mit üzen ez a Lélek ma! Az egységesítő Szentlélek egységet áhító lelkünknek, gyülekezetünknek, egyházunknak, az egyházak közösségének. Régi, szép énekünk szavaival mondjuk/énekeljük együtt: „Jövel, Szentlélek Úristen, Töltsd be szíveinket éppen./ Mennyei szent ajándékkal, Szívbeli szent buzgósággal./ Melynek szentséges ereje, nyelveket egyező hitre,/ Egybe gyűjtsd sok népeket...”.

dr. Békefy Lajos

2010. szeptember 11-én a taksonyi Szent Anna Templomban valamint a Református Imaházban új rendezvényre került sor, az első nyitott templomok éjszakáján vehették részt az érdeklődők. A színvonalas koncerten közreműködött Fazekas Tamás orgonán, Geráné Cziffra Orsolya zongorán és orgonán, a Pesterzsébet Központ Református Énekkar, a Taksonyi Szent Anna Kórus valamint Révész Rita ének előadóművész.

„Az ilyen jellegű rendezvények hidat képeznek az emberek és a vallások között. Ezt a hidat most csak elkezdtük építeni, s szeretnénk folytatni a jövőben is.”

Révész Ritával beszélgettünk, a program kezdeményezőjével...

Templomok éjszakája

• *Mit nyújtott a Templomok éjszakája a látogatóknak?*
A rendezvény keretében a taksonyi Szent Anna római-katolikus templomban gyertyafényes koncertet szerveztünk, a taksonyi református imaházban több program is várta az érdeklődőket. A gyerekek a „Fehérke” című keresztyén bábjátékot tekinthették meg a gyerekmunkások előadásában, a felnőtteket pedig az imaházban berendezett „Négy érzék színház” vezette bibliai tájakra. A színházat a gyülekezeti tagok szervezték meg és adták elő. A református imaháznál volt ezen kívül keresztyén könyvvásár és imasátor, ahol Stefán Attila tiszteletes úr várta egy rövid beszélgetésre a „Négy érzék színházból” érkezőket. Mindkét helyszínen volt szeretetvendégség, a Bárkások pedig gyertyákat és egyéb saját készítésű tárgyakat árusítottak a katolikus templom előtt. A műsor időpontjait és helyszíneit plakátunkon is hirdettük.

• *Mi a lényege, az üzenete a kezdeményezésnek?*

Azt szeretnénk, hogy legyen egy nap, egy éjszaka az évben, amikor a templomok ajtóit nyitva állnak, legyen a templom bármely felekezeté is. Ismerjük meg egymást, menjünk el egymás templomaiba, mert egy az Isten! Bár Taksonyban a reformátusság jelentős kisebbségben van a katolikus vallásúakkal szemben, a két felekezet nagyon jó kapcsolatban van egymással. Az ilyen jellegű rendezvények hidat képeznek az emberek és a vallások között. Ezt a hidat most csak elkezdtük építeni, s szeretnénk folytatni a jövőben is.

• *Honnan származik az ötlet?*

Az ötletet én vetettem fel még tavaly Láng András atyának, de a tényleges megvalósulásához Ruff Béla

közművelődési referens segítségével, és a két gyülekezet összefogására is szükség volt.

• *Kapcsolódik-e ez az esemény országos vagy nemzetközi rendezvényekhez? Voltak-e támogatóik?*

Létezik ilyen jellegű rendezvény országos és nemzetközi szinten is. Budapesten több templom is nyitva tart az év egy bizonyos éjszakáján, de ha jól tudom nincsenek egyéb programok, de bármely templom csatlakozhat hozzájuk, ha szeretne. Ausztriában pedig a tartományok gyülekezetei meglátogatják egymást, és a gazdag programok egész éjszaka tartanak. Támogatóink egyelőre nincsenek, mindent saját erőből oldottunk meg, de természetesen nagy öröm számunkra, hogy minden résztvevő és segítő szívesen és szeretettel jött, és Láng András atya és Faragó Csaba tiszteletes úr is nagy örömmel segített a szervezésben és a lebonyolításban.

• *Lesz-e folytatás?*

Természetesen nagyon szeretnénk, ha évről-évre megrendezésre kerülhetne a Templomok éjszakája, s ha más művészek is csatlakoznának! Szeretnénk, ha minden évben új előadók, új programok színesítenék ezt az éjszakát. Várakozáson felül sokan eljöttek a programokra és a koncertre is, aminek nagyon örültünk! Mivel a programok párhuzamosan két helyszínen folytak, választani kellett, ami természetesen sokak számára nem volt könnyű. A visszajelzések összességében pozitívak voltak, az embereknek tetszett ez az újdonságnak számító rendezvény.

Csáky Gyöngyi

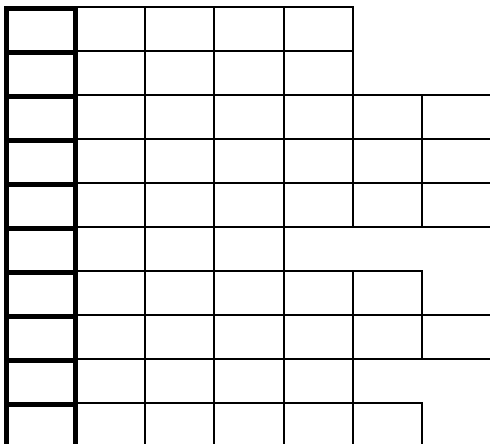
Miért is fontos a gyermekek hitre nevelése? „Engedjétek hozzám a gyermekeket...” – mondja Jézus az evangéliumban.

Szülőként miért is tarthatjuk fontosnak, hogy gyermekeink hittanra járjanak? Talán azért, hogy a gyermek egy pozitív életfelfogást és magatartást sajátítson el. Minden hittan foglalkozás alapja, hogy a gyermekek megismerjék a bibliai történeteken keresztül magát Istent, az Ő Fiát, az Úr Jézust és az Ő Szentlelkét, amellyel munkálkodik életünkben. Mindehhez kapcsolódik a másik elfogadására, tiszteletére, szeretetére nevelés. A hittan órák célja az, hogy a gyermek életében kialakuljon az Isten iránti bizalom, amire később építve megtalálja hite és élete értelmét, szépségeit és tudjon mibe kapaszkodni, ha nehézség éri őt.

Még egy fontos szempont: a gyermek a hittanra, templomba járással egy közösségnek is tagjává válik. Sokan aggódnak amiatt, hogy gyermekünk majdan elérve a serdülőkort „normális” marad-e. Ebben az életkorban nagyon meghatározó a fiatal fejlődésében a kortárs csoport, azoknak a vele egykorúaknak a véleménye és életstílusa, akiknek társaságához tartozik. Könnyebb ellenállni az alkohol, a kábítószer, a szabados szexuális élet és a szélsőséges divatirányzatok csábításának, ha olyan társak és – a szülőkön kívül is – olyan idősebb támogatók veszik körül a fiatalot, akik az élet alapvető értékeit képviselik. Ez természetesen felelősséget ró ránk, magunkat keresztyénnek valló felnőttekre, hogy gondolkodásmódunk és az élethez való viszonyulásunk hiteles és vonzó példaként állhasson a gyermek előtt. Már az óvodáskorú gyermek előtt is, aki sokkal többet lát és a maga módján megért, magába épít a külvilágból, mint gondolnánk.

Gyermekeknek:

Ha megfejtitek ezt a rejtvényt, megtudhatjátok, hogy mit jelent számunkra a Biblia

1. Ábrahám fia - 2. Péter apostol „korábbi neve” - 3. Vasárnaponként (is) itt dicsőítjük Istent - 4. Illés ráhagyta a prófétai tisztelet - 5. Jézus Egyiptomból ide került - 6. Izrael első királya - 7. Vámszedő, aki egy fáról figyelte Jézust - 8. Küldött, tanítvány - 9. Én vagyok a világossága (Jézus szavai) - 10. Péter testvére

Keményné Várad Erzsébet, református hitoktató

Hittan órák rendje

Az **óvodás hittan órákat** tartja: Keményné Várad Erzsébet

Tel: 06/70 214-7805, e-mail: kemenyne.erszike@invitel.hu

• Hétszívvirág Óvoda	csütörtök	8.00
• Mese Óvoda	kedd	8.30
• Napsugár Óvoda	hétfő	8.30
• Százsorszép Óvoda	péntek	8.30

Az **iskolai hittan órákat** tartja: Annau Julianna

Tel: 06/30 246-9658, e-mail: julia.annau@gmail.com

• Hunyadi Általános Iskola	péntek	11.45 (1. és 2. osztály)	12.45 (3. és 4. osztály)
• Kőrösi Cs. S. Ált. Iskola:	hétfő	12.00 (1. és 2. osztály)	13.00 (3. és 4. osztály)
• II. Rákóczi F. Ált. Iskola:	kedd	13.00 (1. és 2. osztály)	14.00 (3. és 4. osztály)

Felsőöknök összehoztak a **református templomban** minden pénteken 16.00-kor Annau Julianna tart hittan órát.

Ha még gyermeke nem jár hittan órára, de szeretné beírni, jelentkezzen a hitoktatóknál telefonon vagy e-mailben.

Vasárnapi Istentiszteleteinkkel egy időben az óvodásoknak és az iskolásoknak is külön gyermek Istentiszteletet tartunk. A kisbábos szülők pedig a gyülekezeti teremben hallgathatják és láthatják az Istentiszteletet tv-n keresztül. Sok szeretettel várunk minden kis- és nagygyermekes családot is vasárnaponként 10 órára Istentiszteleteinkre.

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

OKTÓBER

31. 8.30 Úrvacsorás istentisztelet – Taksony
17.00 Ökumenikus istentisztelet – Dunaharaszti

NOVEMBER

- 1 15.30 Temetői istentisztelet – Taksony, Temető
8 Imaóra – Dunaharaszti
14. 15.00 Hálaadó ünnepség a taksonyi parókiáért – Taksony
21. 17.00 Házaskörök alkalmi – változó
25-26. 18.00 Bűnbánati istentisztelet – Dunaharaszti
27. 18.00 Játsonnap – Dunaharaszti
28. 8.00 Úrvacsorás istentisztelet – Dharaszti
10.00 Úrvacsorás istentisztelet, gyermekek adventi köszöntője – Dh

DECEMBER

- 3-4. 18.00 Adventi esték – Taksony
5. 8.30 Adventi úrvacsorás istentisztelet – Taksony
8.00 Istentisztelet – Dunaharaszti
10.00 Gyászoló családok istentisztelete – Dunaharaszti
12. 8.00 Istentisztelet – Dunaharaszti
17.00 Házaskörök alkalmi – változó
13. Imaóra – Dunaharaszti
19. 8.00 Istentisztelet – Dunaharaszti
10.00 Keresztelős családok istentisztelete – Dunaharaszti
22. 18.00 Gyermekkarácsony – Taksony
23. 18.00 Gyermekkarácsony – Dunaharaszti
24. 16.00 Szent esti áhítat – Dunaharaszti
25. 8.00 Karácsony első nap úrvacsorás istentisztelet – Dunaharaszti
10.00 Karácsony első nap úrvacsorás istentisztelet – Dunaharaszti
26. 8.00 Karácsony második nap úrvacsorás istentisztelet – Dharaszti
31. 16.00 Óévi istentisztelet – Dunaharaszti

Dunaharaszti Református Templom - Rákóczi út 21.
Taksonyi Református Imaház - Virág utca 6.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 24 490-389)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba – Szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Szerzők: dr. Békefy Lajos, Faragó Csaba, Horváth Csaba, Keményné Várad Erzsébet, Nagy András, Váci Gábor – Tördelés, grafika: Csáky István
e-mail: szerkesztoseg@dunaharasztireformatus.hu